

РАЊЕН У БОРБИ У ГОРОБИЉУ

Рано ујутру 20. септембра 1941. године мој отац Богдан пошао је из Рупељева у Пожегу, али се брзо вратио и вели: „Ево Немаца!“ Рече нам да сви бежимо у неку њиву, која се налазила према Речицама. Тамо смо седели под једном крушком. Ми, слили смо да смо ту оигурни, али одједном угледамо немачке војнике у близини. Један немачки официр осматрао нас је догледом. За то време други немачки војници су претресали шуму, викали и сваки час се сусретали. У једном моменту видимо како окренуше на нас митраљез, а официр показује на нас прстом и виче: „Ком, ком!“ Нисмо имали куд и дођосмо пред њих. Док су нас претресали, онај официр је нешто галамио на немачком. После тога наредише мени, мојем старијем брату Милићу и нашем суоеду Радошу Глушчевићу да појемо с њима.

Дотерали су нас пред кућу Радојка Тошића у Речицама. Ту су Немци нешто дуго претресали и нису нашли ништа друш одам једне трубе официрског штофа, које је вероватно остао после априлског слома. Одатле је једна група немачких војника отишла под Благају и тамо су нешто тражили, а нас су држали овде испред наперених цеви. Касније сам чуо да су ту мало раније били партизани, али су само неколико тренутака раније избегли испред Немаца. После овог претреса Немци су избацили неку ракету и одмах затим кренули према Ријеци, На нас су натоварили сандуке с муницијом и другу опрему и терали нас испред себе. Кад смо прешли у Годовик, Немци су ухватили и Здравка Вукајловића па и њему натоварили на леђа сандуке с муницијом. Ишли су у широком стрељачком строју и ја нисам могао видети, све што ое догађа. Видео оам шта је радила она група која је нас терала. Код куће Божа Јешића у Годолику претресали су и нешто дуго тражили, али ништа нису пронашли. Кад смо избили на косу према Милићеву Оелу, одједном је запуцало. Немци су пуцали на некога ко је бежао, али пошто нису успели да га погоде, ушли су у ону кућу одакле је тај изишао, претресали је и опет ништа нису нашли.

Кад је немачки стрељачки строј прешао у Горобиље и подилаго Максковића брду, одвојила ое једна група немачких војника и отишла према гвозденом мосту у Горобиљу. С том групом одве-

деш ау мој брат Милић и Радош Глушчевић. Мало касније Немци који су остали нашли су испод једне сламе код нечије куће ме-сто где је лежала пушка па је ископана. Ту су биле крпе којим је закопана пушка била увијена. Сакупило ое доста Немаца и дигли су велику галаму. Најпре су нешто испитивали једну жену, па онда једну девојчицу к, пошто од њих нису ништа дознали, однекуд су довели влаоника ове куће и почели и њега да испитују. Један кјру-пан немачки официр пришао је тада овом човеку и ошамарио га тако снажно да ое овај затетурао. После тога овог човека, његову жену и ону девојчиду су потерали са ообом, а по кући су ове испретурали и оставили праву пустош.

Док омо ое удаљавали с тог места, чуо сам неке знаке немачке војничке трубе, али не знам шта оу означавали. Стигли омо до задружне продавнице у Горобиљу. Била је закључана. Немци су хтели да је оЉју, али је неко рекао да је продавац близу. Позвали су га. Он ус дошао, отворио продавницу, Немци су ушли, ове прегледали и затим изашли, а продавац Је поново закључао.

Водили су нас даље поред горобиљске ш(коле. Негде око Бабића кућа зачу (ое најпре уоамљен пушчани хитац, а одмах затим дуг митраљески рафал и окоро непрекидна пушчана паљба, На немачку колону напали су партизани. Немачки војници су се брзо повукли у заклоне. Одједном сам остао усамљен између ватре немачких и партизанских пушака. Збацио сам нагло оне сандуке муниције с леђа и потрчао да бежим. У истом моменту Немци почеше да пуцају за мноом. Нисам био далеко одмакао кад оам осетио да ме је нешто млатнуло и да ме пржи као усијано гвожђе. Једва сам ое до!вукао до неког канала и ту легао. Изнад мше ау и даље звиждали куршуми. Борба ое настављала, али ја више ништа нисам могао ни да видим ни да оценим из овог канала. С времена на време видео сам како немачки војници пролазе изнад канала у коме сам лежао. Имао сам утисак да беже. Неки су били крвави. Онда сам видео како носе оног крупног официра који је шамарао домаћина куће пред којом је пронађено место закопане пушке. Официр је био сав крвав.

Из канала у коме оам лежао нисам видео ни једног партизана.

Пуцњава се удаљавала, Више нико није пролазио. Лежао сам непомичан у том каналу све док ое^однекуд није појавио Радомијр Стевановић. Ношо је виле на рамену и терао испред себе једну краву. Кад ме је угледао, притрчао је, видео да сам рањен и покушао да ми ране завије комадима од своје исцепане кошуље. Утом су дошле две девојке из Јешића и донеле ми воде и шећера Био оам ужаано жедан. Тражило ми ое што више воде. После су дошли још неки мештани, превили ме како су умели, склонили ме на погодниј-е и сиг}фније место, а касније су Ме паргизаноки борци пребацили у болницу на лечење.

Петар ТЕШОВИЋ